

ZAKARIÁS 13-14.

Lapozzunk Zakariás könyvének 13. fejezetéhez. „Azon a napon” – itt ismét felbukkan ez a kifejezés! „Azon a napon forrás fakad Dávid háza és Jeruzsálem lakói számára, hogy lemossa a vétket és a szennyet” (1. vers). Azon a napon forrás fakad Jeruzsálem lakói számára, ahogy felismerik, hogy Jézus Krisztus a Messiás és az Úr, és felé fordítják szívüket, mert a Szentlélek felnyitja a szemüket, és lehull a lepel, ami addig elhomályosította tekintetüket. „Azon a napon – így szól a Seregek Ura – eltörlöm a bálványok neveit az országban, nem is említik őket többé” – ebben az igevers megjövendöli, hogy Izrael visszatér majd a bálványimádáshoz. Napjainkban is látunk Izraelben bálványokat – nem szükségszerűen faragott szobrocskákra gondolok, hanem sokkal inkább az anyagiasságra például. Vagy gondoljunk csak bele, ahogy szentélyeket építenek Ráhel, Ábrahám és Dávid sírjához. Még a Siratófal is szinte a bálványimádás helyévé vált, olyan értelemben, hogy sokan közelebb érzik magukat Istenhez ezeken a helyeken, ezért is szeretnek odalátogatni. Azt mondják, ha szeretnéd magad közel érezni Istenhez, menj el egy olyan helyre, ahol Isten embere lakik. De ez tulajdonképpen bálványimádás, hiszen a bálvány valami olyasmi, ami Isten jelenlétére emlékeztet. Amikor pedig bálványt keres, vagy készít magának, ez mindig arra enged következtetni, hogy az az ember nem érzi már Isten jelenlétét. Mélyen a szívében vágyik arra, ami elveszett, ezért egy emlékeztetőt készít magának. „Ó, ez az a hely, ahol találkoztam Istennel!” – bámulatos, mit meg nem tesznek az emberek vallási ereklyévé! Szolgáltam egyszer egy olyan gyülekezetben, amelyben az emelvényen, ahonnan tanítottam, szörnyűséges bútorok helyezkedtek el – a székek össze voltak szaggatva, az egész szörnyűségesen nézett ki, mintha senkit sem érdekelt volna, úgyhogy egy nap bejelentettem, hogy szeretném, ha új bútorokat vennénk az emelvényre, többek között új pulpitust is. Ennek hallatán az istentisztelet után odajött hozzám egy hölgy, aki felháborodottan közölte velem, hogy semmi szín alatt nem válhatok meg a régi pulpitustól, mert azt húsz évvel ezelőtt egy evangélista adományozta a gyülekezetnek, aki a legeslegelső prédikációját a gyülekezetben arról a pulpitusról tartotta, akkor el is sírta magát, és a könnyei a pulpitusra hullottak! Én erre csak azt válaszoltam, hogy a pulpitus már nagyon csúnya – és higgyétek el, valóban rettentően ronda volt! Végül vettünk új székeket az emelvényre, én meg vettem fát és egy teljesen új pulpitust építettem a régi köré. Meghagytam a régit a helyén, de kívülről vadonatújnak tűnt. Akkor a hölgy ismét odajött hozzám, és nagyot sóhajtott, amikor meglátta az új pulpitust – megszenteltelenítettem Isten házát! Annyira dühös volt, hogy el akarta hagyni a gyülekezetet. Erre én odakísértem a pulpitushoz, és megmutattam neki a régi ronda pulpitust az új belsejében – ez megnyugtatta. A régi, könnyekkel áztatott pulpitus még megvolt, bár gondosan elrejtve az emberi szem elől.

Olyan szomorú, amikor az emberek ennyire kötődni kezdenek bizonyos dolgokhoz. Ezékiás király uralkodásának idején az emberek elkezdtek azt a rézkígyót imádni, amit még Mózes készített a pusztában. A rézkígyó bálvánnyá vált – elkezdtek imádni. Az emberek Isten jelenlétére vágytak, ahogy azt elődeik megtapasztalták a pusztában. Látni akarták Isten hatalmát, ahogy az elődeik is látták a pusztában, ezért egy ereklyét kezdtek imádni. Akkor Ezékiás darabokra törte a rézkígyót. A pulpitus sem szent ereklye volt, csupán egy ronda bútordarab! Az ereklyében nincs semmi szent. Pusztán attól, hogy egy adott helyen Isten Lelke munkálkodni kezd az emberek szívében és életében, az a hely még nem válik szentté! Isten nem épületekben lakik, hanem az ő népének a szívében és az életében. Akár ki is költözhetnénk a szabadba, ott is dicsérhetnénk Istent, és ugyanolyan közel lennénk Istenhez, mint idebenn. Sőt, itt a gyülekezetben sem vagyunk semmivel sem közelebb Istenhez, mint például otthon. Isten nem emberkéz alkotta épületekben lakik, *„hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged.”* Amikor viszont valaki már nem érzi Isten jelenlétét, de vágyik arra, amit elveszített, ereklyét készít, vagy talál magának, ami Isten jelenlétére emlékezteti, és elkezd annak közelében imádni Istent, vagy ami még ennél is rosszabb, elkezd magát az ereklyét imádni. Isten viszont azt mondja, eltöröl majd minden bálványt. *„Eltörölöm a bálványok neveit az országban, nem is említik őket többé. A prófétákat és a tisztátalan lelkiületet is eltávolítom az országból”* (2. vers) – a hamis prófétákat és a tisztátalan lelkiületet - *„és ha valaki még prófétálni merne, a saját szülei, az apja és anyja mondják neki: Nem maradhatsz életben, mert hazugságot beszéltél az Úr nevében! És a saját szülei, az apja és anyja szúrja le, amikor prófétál”* (3. vers). *„Azon a napon szégyent vallanak a próféták látomásuk miatt, amiről prófétálnak. Nem öltöznek díszes ruhába, és nem hazudoznak”* (4. vers). *„Azt mondják majd: Nem vagyok próféta, földműves vagyok, a földből élek ifjúkorom óta”* (5. vers). Ezzel el is fordul a hamis prófétáktól, vissza ahhoz, akit átszegeztek: *„És ha mondja néki valaki: Micsoda ütések ezek a kezeiden? Azt mondja: A miket az én barátaim házában ütöttek rajtam”* (6. vers – Károli). *„Kard! Támadj pásztromra, bizalmas emberemre! – így szól a Seregek Ura. Vágd le a pásztort, széledjen el a nyáj! Még a bojtárookra is kezet emelek!”* (7. vers).

Ezen a ponton felmerül a kérdés, vajon a hatodik vers az ötödikhez, vagy a hetedikhez kapcsolódik? Dr. Taylor szerint, aki az úgynevezett élő bibliát (Living Bible) fordította – amit érdekes bibliaértelmezésnek, de szegényes fordításnak találok -, a hatodik vers az ötödikhez kapcsolódik. Én azonban más véleményen vagyok. Szerintem a hatodik vers sokkal inkább a hetedik vershez illeszkedik. Dr. Taylor szinte már számomra istenkáromlásba átcsapó magyarázatot nyújt a hatodik versre, amelyben ezt a kérdést olvashatjuk: *„Micsoda ütések ezek a kezeiden?”*. Dr. Taylor értelmezése szerint a válasz a következő: *„Akkor szereztem, amikor részegen egy csetepatéba keveredtem barátom házában”*. Véleményem szerint viszont ez az igevers Jézus Krisztusra utal, és amikor Izrael felismeri őt sebeiről a

kezén, és megkérdezi tőle, micsoda ütések ezek a kezein, Jézus nagyon gyengéden válaszol majd: „*A miket az én barátaim házában ütöttek rajtam*”. Tudjuk, hogy a hetedik vers Jézus Krisztusra utal, mert az Újszövetség is idézi. Amikor Jézust elfogták, minden tanítványa elhagyta és elmenekült – azért, hogy beteljesedjen a prófécia: „*Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhái*” (Máté 26:31). Az Újszövetség ezzel az idézettel utal arra, hogy a tanítványok mind elhagyják majd Krisztust, amikor elfogják őt. A hetedik versről tehát mindenképpen tudjuk, hogy Jézus Krisztusra utal, személyes véleményem szerint pedig a hatodik vers a hetedikhez kapcsolódik.

„*Úgy jár az egész ország – így szól az Úr -, hogy kétharmad részét kiirtják, és elpusztul, csak egyharmada marad meg*” (8. vers). Itt ismét azt látjuk, hogy a zsidókra egy hatalmas holocaust vár, amelyben kétharmad részük elpusztul, és mindössze egyharmad részük marad meg. Az Antikrisztus szövetségre lép majd Izraellel, de három és fél év elteltével megszegi azt, amikor bevonul a jeruzsálemi templomba, kijelenti magáról, hogy Isten, és elvárja, hogy istenként imádják őt. A hűséges megmaradt nép akkor elmenekül majd a pusztába, az Antikrisztus pedig megpróbál minden zsidót elpusztítani, akik ott maradtak az országban: kétharmadukat kiirtja, egyharmaduk viszont életben marad. „*Ezt a harmadrészt is tűzbe teszem, megtisztítom őket, ahogyan az ezüstöt tisztítják*” – vagyis ismét az üldöztetés tűzén kell átmenniük abban az utolsó hét évben, amit az Ige Jákób nyomorúságának, vagy a nagy nyomorúság idejének is nevez. „*Megpróbálom őket, ahogyan az aranyat próbálják. Ő segítségül hívja nevemet, én pedig meghallgatom őt. Ezt mondom: Népem ő, és ő ezt mondja: Uram, Istenem!*” (9. vers) – Jahve az Istenem. Isten egy napon ismét beoltja ezt az ágat a fába – azt az ágat, amit korábban levágtak. A hűtlen feleséget visszafogadja és helyreállítja majd Isten – megmossa és megtisztítja, és Hóseás próféciaja értelmében ismét magához vonja. Micsoda szeretet ez, mely nem enged el! Bár elfordulok Istentől, és letérek a helyes útról, Isten mégsem enged el engem – szeretetével ismét magához ölel, és helyreállítja velem való kapcsolatomat. Milyen kegyelmes és dicsőséges a mi Istenünk! Izráelt, aki elbukott, Isten újra magához öleli majd, miután tűzzel megtisztította.

14. fejezet: „*Eljön az Úrnak a napja, amikor osztozkodnak a tőled elvett zsákmányon. Mert összegyűjtök minden népet, hogy harcoljanak Jeruzsálem ellen. Elfoglalják a várost, kifosztják a házakat, és meggyalázzák az asszonyokat. A város fele fogságba megy, a megmaradt népet azonban nem űzik ki a városból. De az Úr harcba száll majd azokkal a népekkel, ahogyan harcolt egykor, a csata napján*” (1-3. vers). Ez az igevers megjövendöli azt a napot, amikor Jeruzsálem elpusztul. Az Antikrisztus fogja ezt véghezvinni, aki elmegy Jeruzsálembe. Ő lesz a tíz országból álló európai föderáció feje, aki ellátogat Jeruzsálembe, hogy előbb szövetségre lépjen a zsidó néppel. Megtéveszti őket, ők pedig messiásként üdvözlik. Három és fél év elteltével viszont megszegi a szövetséget, és azt követeli, hogy istenként imádják. A zsidók felláznak, ő elfoglalja Jeruzsálemet, pusztítani kezdi az embereket, de azok, akik

Jézus tanácsára hallgatva a pusztába menekültek, életben maradnak. Akkor az Úr száll harcba az Antikrisztus seregeivel, a népek összegyűlnek, és egy emberként vonulnak fel Jeruzsálem ellen Megiddó völgyében. Az északi birodalom, Oroszország, és a keleti birodalmak, Kínával az élen, összefognak, és sor kerül az utolsó nagy csatára, az armageddóni csatára ott, Megiddó völgyében. Akkor majd eljön az Úr. *„Megveti majd lábát azon a napon az Olajfák hegyén, amely Jeruzsálemtől keletre van. Az Olajfák hegye pedig középen kettéhasad, kelet-nyugati irányban egy igen nagy völgy lesz, mert a hegy egyik fele északra, a másik fele délre mozdul el”* (4. vers). Hatalmas, mindent felforgató változás áll be Jeruzsálem környékének domborzati viszonyaiban, amikor eljön Jézus és megveti a lábát az Olajfák hegyén. A hegy kettéhasad, a hegy egyik fele északra, a másik délre mozdul el, és egy hatalmas völgy jön létre. Ahogy kettéhasad a hegy, a föld alól hatalmas folyóm tör majd elő Jeruzsálemből, és végighömpölyög a völgyön, majd kettéválik: egyik ága a Földközi-tenger felé veszi irányát, másik ága a Holt-tengerbe torkollik, és az egész partmenti területet termékennyé változtatja. Amikor a folyó eléri a Holt-tengert, a Holt-tenger életre kel, többé nem lesz halott – temérdek hal él majd benne. Sokan járnak majd oda halászni, és a parton szárítják halászhálóikat. A terület felszíne mindenesetre nagyon megváltozik majd a földrengés hatására, ami kettéhasítja az Olajfák hegyét.

„Akkor meneküljete a hegyek szakadékaiba, mert a hegyek között a szakadék Ácalig ér. Úgy fussatok, ahogyan Uzzijának, Júda királyának az idejében futottatok a földrengés elől! Mert eljön az Úr, az én Istenem, szentjeivel együtt” (5. vers). *„Imé eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenk felett”* (Júdás 1:14,15). Pál apostol pedig ezt írja: *„Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor veled együtt ti is megjelentek dicsőségben”* (Kol. 3:4). A Jelenések könyvének 19. fejezetében János meglátja Krisztust, amint fehér lovon érkezik, vérbe mártott ruhába öltözve. A mennyei seregek pedig követték őt fehér lovakon, tiszta fehér gyolcsba öltözve. Korábban azt is elárulja nekünk az Ige, hogy azok az emberek tiszta, fehér gyolcsba öltözve az egyházat, Krisztus testét jelentik, a tiszta gyolcs pedig a szentek igazsága, amit Isten nekünk adott a Jézus Krisztusba vetett hitünk által. Jézus Krisztus tehát visszatér egy napon az ő egyházával. Először visszatér az Úr az egyházáért – hogy kiragadjon bennünket innen. Majd pedig visszatér, hogy megítélje a földet és annak lakóit, amiért elutasították megváltásának tervét. Elragadtatunk és a levegőben találkozunk az Úrral, hogy utána örökké vele legyünk. Meghívásunk van a Bárány menyegzői lakomájára. Áldott, aki meghívást kapott a Bárány menyegzői lakomájára! Mi pedig Jánossal együtt fentről, a mennyből figyeljük a nagy nyomorúság eseményeit. Amikor viszont a Jelenések 19-ben Jézus visszatér a földre, hogy megállítsa az armageddóni csatát, és megveti a lábát az Olajfák hegyén, mi is visszatérünk Jézussal a földre, és vele együtt uralkodunk ezer éven át papok királyságaként.

Akadnak olyanok – mint például a Jehova tanúi -, akik tévesen értelmeznek bibliai próféciaikat. Akadnak olyanok, akik azt gondolják, hogy a mennyben fogunk örökre üldögélni egy felhőn, és el-eljátszadozunk a kis hárfánkkal. Mások meg erre azt mondják, hogy ők bizony vissza akarnak térni a földre, és részt akarnak venni a világ újjáépítésében. A Biblia nem azt tanítja, hogy örökké a mennyben leszünk, azt viszont igenis tanítja, hogy örökké az Úrral leszünk. És persze ott a menny, ahol Ő van! Amikor viszont az Úr lejön a földre, mi is vele tartunk majd, de az is mennyei lesz – csak épp itt a földön. Olyannak láthatjuk akkor a földet, amilyennek Isten eredetileg szánta nekünk: a világ telve lesz igazsággal és békességgel. *„Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm”* (Róma 14:17). Olyannak látjuk majd a világot, amilyennek azt Isten eredetileg eltervezte, és örökké az Úrral leszünk. Mivel mi Isten menyasszonya vagyunk, a menyasszony pedig ott van, ahol a vőlegény, amíg Isten a mennyben van, mi is ott leszünk vele. Amikor pedig visszatér a földre, hogy a szentjeivel uralkodjon, mi is visszatértünk vele. És vele leszünk akkor is, amikor létrehozza az új mennyet és az új földet. Bárhol és bármilyen formában is, de ott leszünk vele! Ott leszünk, ahol ő van – örökre az mi Urunkkal! Ezt az ígéretet kaptuk, és ez a reménysége Isten minden gyermekének. Úgy tetszik ez nekem! Már alig várom! De hát akkor szomorkodnunk kéne, és gyászolnunk azokat, akik már az Úrral vannak? Nem! Ha nagyon szomorkodni szeretnél, inkább magadat gyászold, mert még mindig ezen a földön kell élned! De örvendezz azokon, akik már elmentek, hogy az Úrral legyenek, mert ők már megelőztek bennünket! *„Akkor meneküljétek a hegyek szakadékaiba, mert a hegyek között a szakadék Ácalig ér. Úgy fussatok, ahogyan Uzzijának, Júda királyának az idejében futottatok a földrengés előtt! Mert eljön az Úr, az én Istenem, szentjeivel együtt”*

„És úgy lesz azon a napon: Nem lesz világosság, a ragyogó testek összezsugorodnak” (6. vers - Károli). Nem lesz sem kimondottan világosság, sem kimondottan sötétség – egyfajta szürkület áll be. Egyébként én nagyon szeretem az esti szürkületet, azt hiszem, az a kedvenc napszakom. *„Akkor csak nappal lesz – az Úr tudja ezt. Nem lesz külön nappal és éjszaka, világos lesz még este is”* (7. vers). Így hát egy rendkívül érdekes csillagászati jelenségre kerül majd sor – nem tudom megmondani, pontosan hogyan fogja megvalósítani Isten, de érdekes lesz megfigyelni! Ebben az igeversben arról a folyóról van szó, amely életet ad majd a Holt-tengernek: *„Azon a napon folyóvíz fakad Jeruzsálemből, egyik ága a keleti tenger felé folyik, a másik ága a nyugati tenger felé, így lesz télen-nyáron át”* – az egyik ága tehát a Földközi-tenger felé folyik, a másik ága pedig a Holt-tengerbe. *„Az Úr lesz a király az egész földön. Azon a napon az Úr lesz az egyetlen Isten, és neve az egyetlen név”* (8-9. vers). A királyság dicsőséges korában ő lesz a király szerte a világon. *„Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amiképp a mennyben, úgy a földön is!”* – bizony mennyire fontos, hogy ezt imádkozzuk, főleg ahogy látjuk az emberalkotta országok hanyatlását. *„Az egész ország síksággá változik Gebától Rimmónig, Jeruzsálemtől délre.*

Jeruzsálem pedig kimagaslik, és a régi helyén marad, a Benjámin-kaputól addig, ahol a régi kapu volt a Szeglet-kapuig, és a Hananél tornyától a királyi borsajtókig” (10. vers) – ez az ige arról szól, hogy Jeruzsálem kiterjeszti majd határait. És valóban, Jeruzsálem határa mára már túllépte az említett helyeket. *„Lakni fognak benne, és háború nem pusztítja többé, hanem biztonságban lesz Jeruzsálem”* (11. vers). Ez pedig bámulatos: *„Ilyen csapással fog az Úr sújtani minden népet, amely Jeruzsálem ellen vonul: megrohad a húsuk még életükben, szemük is megrohad gödrében, nyelvük is megrohad szájukban”* (12. vers). Isten harcba száll azokkal, akik korábban harcba szálltak Jeruzsálemmel, és az itt felsorolt csapással fogja sújtani a népeket. Ha a hirosimai, illetve a nagasaki bombázásokról olvastok, látni fogjátok, hogy pontosan ilyenek egy atompusztítás következményei. Az Úr megjövendöli, hogy így pusztulnak majd el akkor az emberek: megrohad a húsuk még életükben, szemük is megrohad gödrükben – az atombomba szinte elevenen megnyúzta az embereket, szemük pedig megolvadt és kifolyt gödréből. A nyelvük is megrohad szájukban.

„Azon a napon az Úr nagy zűrzavart támaszt közöttük: az emberek egymásra támadnak, és kezet emelnek egymásra. Még Júda is harcolni fog Jeruzsálem ellen. A körülöttük lakó népek minden kincsét összegyűjtik: aranyat, ezüstöt és tömérdek ruhát. Ugyanaz a csapás éri a lovakat, öszvéreket, tevéket, szamarakat és minden állatot abban a táborban, amely az embereket érte” (13-14. vers). Majd a szörnyűséges armageddóni csatát követően: *„Azután mindazok, akik megmaradnak a Jeruzsálemre támadó népek közül, évről évre elmennek, és leborulnak a Király, a Seregek Ura előtt, és megünnepelik a sátoros ünnepet”* (16. vers). Nem sokan maradnak életben, de akik túlélnek a csatát, évente ellátogatnak majd Jeruzsálembe, hogy imádják a Királyt, a Seregek Urát, és megünnepeljék a sátoros ünnepet. A sátoros ünnepen arra emlékeztek, hogyan tartotta meg Isten a népét a hosszú, 40 éves pusztai vándorlás során, és hogyan vezette el őket az ígért földjére. A királyság korában is meg fogjuk majd ünnepelni a sátoros ünnepet, mert Isten átvitt bennünket a pusztaságon, megőriz és megtart bennünket – életben tart az élő víz, amely a kősziklából fakad, Jézus Krisztus. *„Ha pedig a föld népei közül valamelyik nem megy el Jeruzsálembe, hogy leboruljon a Király, a Seregek Ura előtt, az nem kap esőt”* (17. vers). *„Még Egyiptom sem kap, ha népe nem megy el, és nem jelenik meg. Ugyanaz a csapás éri, amellyel az Úr azokat a népeket sújtja, amelyek nem mennek el megünnepelni a sátoros ünnepet”* (18. vers). *„Így bűnhődik majd Egyiptom, és így bűnhődik minden nép, amely nem megy el megünnepelni a sátoros ünnepet. Azon a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úr szent tulajdona! Az Úr házában még a fazekak is olyan szentek lesznek, mint az oltárnál használt kelyhek”* (19-20. vers). Dicsőséges nap! Milyen csodálatos felirat!

Az egyik közeli városban van egy golgota gyülekezet, mégpedig egy elég rossz környéken – régebben folyamatosan telegraffitizték az épületük falát, így szüntelenül át kellett festeniük, mert

általában szitokszavakat pingáltak a házra. Úgyhogy egyszer a pásztor fogta magát, kiment ahhoz a fekete sráchoz, aki ismét telegraffitizta a falat, majd a pásztor is graffitizni kezdett. Azt írta: „Jézus szeret téged”, és hasonlókat – ezzel telepingálta az egész falat. Azóta nincs probléma! Azon a napon még a lovak csengettyűin is az áll majd: az Úr szent tulajdona! *„Az Úr házában még a fazekak is olyan szentek lesznek, mint az oltárnál használt kelyhek.”* *„Jeruzsálemben és Júdában minden fazék a Seregek Urának szent tulajdona lesz, és aki csak eljön, hogy áldozatot mutasson be, bármelyiket előveheti, és főzhet benne. Attól a naptól fogva nem lesz többé kereskedő a Seregek Urának házában”* (21. vers). Ez lesz tehát a királyság korának dicsőséges napja. Annyi mindent mondhatnánk még erről, de elfogyott az időnk. Remélem, egyszer adódik még alkalmunk megnézni, milyen szerepet töltünk majd be Krisztus ezeréves uralkodásának idején – kik élnek akkor majd a földön, és nekünk milyenfajta hatalmunk lesz fölöttük. Valamelyik este majd ezt is megnézzük, ha több időnk lesz. A következő alkalommal Malakiás könyvét fogjuk tanulmányozni – lenyűgöző prófécia, az utolsó szavak az Ószövetségben a Messiás eljövetelét megelőzően. Malakiás után csend következik, amíg fel nem harsan a pusztából kiáltó hang, Keresztelő János: *„Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!”*.

Az Úr áldjon benneteket. Legyen csodálatos hetetek, ahogy közösségben vagytok az Úrral, ahogy vele jártok, és engeditek, hogy az ő Igéje világítson előttetek. Tapasztaljatok meg ezen a héten is egyre többet Isten szeretetéből és kegyelméből, ahogy Szentlelke munkálkodik a szívetekben – a kegyelem és közbenjárás lelke. Isten áldjon benneteket és őrizzen! Jézus nevében, ámen.

30 mins